

Side Kreditors Ret til inden en rimelig Tid at komme til sine Penge. Man kan ikke ved dette Forholds Ordning stille sig ensidig paa Debtors Standpunkt og ved alle mulige Veiligheder, om jeg saa maa udtrykke mig, skjære en bred Kem af Kreditors Ryg, men man maa stadig have for Øie, at ogsaa Kreditors Ret skal bevares. Jeg tror imidlertid ikke, at det vil gjøre synderlig Forskjel i denne Henseende, om man forlænger disse Frister lidt. Jeg tror forøvrigt ikke, at den Omstændighed, at det skal foretages en samlet Forsøgning, og at der som Følge deraf i Konditionerne vil blive stipuleret en større Udbetaling af Kjøbesummen, i og for sig vil være betænelig i Sammenligning med, hvad der nu gjælder, thi ogsaa nu gjælder det i Grunden, at naar Kjøberer paa en Tvangsauktion ikke kan enes med alle Pantthaverne i Eiendommen om at lade deres Prioriteter henstaa deri, maa han være belabet paa at komme til at udbetale dem, og der er endogaa ved den nugældende Lovgivning Ret ikke indrømmet ham særlige Betalingsfrister i denne Henseende. Efter den nugældende Lovgivning staar Forholdet saaledes, at Kjøberer ikke kan faae Auktionsstjøde paa Eiendommen, før han har godtgjort, at han enten har betalt de andre Prioriteter, forsaavidt de efter Budets Bestaafenhed skulle have Andel i Kjøbesummen, eller har forenet sig med dem om, at deres Prioriteter skulle henstaa i Eiendommen. Deraf følger altsaa, at ogsaa efter den bestaaende Tingenes Orden vil det i Reglen være saa, at Auktionsstjøberer maa arrangere sig med Prioritetshaverne eller ogsaa være belabet paa at komme til at udbetale dem. Prioriteterne, ikke blot den forfølgende Prioritetshaver, men ogsaa de Andre, og skulde han ikke bryde sig om at faae Auktionsstjøde paa Eiendommen, hvad der naturligtvis i mange Tilfælde er nødvendigt for ham, navnlig hvis han vil søge andre Laan optagne i den, maa det erindres, at efter de nu gjældende Regler staa de andre Prioritetshavere, som ikke deltage i den første Forsøgning, saaledes, at de kunne begynde en ny Forsøgning, og saaledes tvinge ham til at ordne Forholdet. Jeg tror derfor, at i den Henseende vil der ikke indtræde nogen stor Forskjel i Sammenligning med det nu Gjældende. Naar det her omtalte Møde holdes, og Auktionskonditionerne skulle debatteres, ville de Pantthavere, som maa ansæ det for stemmende med deres Interesse, erklære sig villige til at lade deres Prioriteter blive henstaaende i Eiendommen akkurat ligesom nu, naar en Tvangsauktion skal foregaa, da den, der vil byde paa samme, gaar omkring til Priorit-

tetshaverne og forhører sig om, hvorvidt han kan vente, at de vilde lade deres Prioriteter blive staaende eller ikke. Jeg kan egentlig ikke indse, hvorfor Prioritetshaverne under den nye Ordning skulde være mindre tilbøjelige til at lade deres Prioriteter blive staaende, hvor det er nogenlunde stemmende med deres Interesse, end efter den gjældende Ret. For saavidt man med Hensyn til § 30 har gjort den Bemærkning, at det vilde være bedst at blive staaende ved Proceßkommissionens Forslag, som forudsatte, at, naar der opstod Tvistigheder om Kjøbesummens Fordeling, skulde saadanne Tvistigheder ikke afgjøres af Auktionsforvalteren ved Kjendelse, men henvises til almindelig Rettergang, skal jeg der til bemærke, at Grunden til, at Proceßkommissionen har stillet Sagen saaledes, ligger i dette Punkts Sammenhæng med hele det øvrige Rettergangssystem. Proceßkommissionens Forslag herom udgjør jo et Led af det hele Forslag, der sigter til at indføre mundtlig og offentlig Procedure, og derfor er det gjenmeengaaende i Proceßkommissionens Forslag, ikke blot i denne Materie om Tvangsauktioner, men i. Ex. ogsaa ved Skifte og Konkurs, at optaaede Tvistigheder saavidt mulig skulle henvises til almindelig Rettergang, saaledes at den omtalte særlige Procedure ved Tvangsauktioner, Skifte eller Konkurs skulde hvile, indtil der ved en almindelig Ret er faldet Dom i Sagen. Det er Grunden til, at man i Proceßkommissionens Forslag har stillet og har maattet stille det saaledes, men naar jeg ikke er gaaet den Vej, er det, fordi jeg har ment, at under den nuværende Rettergangsmaade er det simple, hurtigere og lettere at søge disse Spørgsmaal afgjorte ved Kjendelse af Auktionsforvalteren, ligesom man i Skifte- og Konkursloven har ladet disse Sager forblive til Afgjørelse af Skifteforvalteren, og ikke udstilt dem til Afgjørelse ved almindelig Rettergang, saa at de kunne blive Gjenstand for en særlig Proces i første Instans. Jeg tror ogsaa, at i flere Henseender vil det være den hensigtsmæssigste Ordning. — Deriast har man med Hensyn til § 39, der handler om Pant- eller Udlægshaverens Ret til i Stedet for at faae Eiendommen bortsolgt at faae den udlagt for det høieste Bud, gjort adskillige Bemærkninger men fra tilbøielig ganske modsatte Standpunkter. Den ærede første Taler var tilbøielig til at mene, at § 39 helst ligesom i Proceßkommissionens Udkast burde stryges, og jeg vil dermed sige, at det vilde jeg ogsaa være mest tilbøielig til at gaa med til, isald man skulde ansæ det for rigtigt. Jeg tror ogsaa, at den hele Afgang til at faae en Eiendom udlagt for